

„Medzi veľké objavy nášho storočia patrí poznanie, že zmenou postoja môžeme zmeniť svoj život.“

„Z ôsmich vrahov urobili svedkov len, aby usvedčili jedného Černáka.“

Moje činy sa ospravedlniť nedajú, a preto si ani nebudem viac sypať popol na hlavu, ale ani sa sťažovať na to, čo všetko som tu musel prežiť a prežívam. Spáchal som zlé veci a musím za to niešť zodpovednosť. Aj po vynesení rozsudku dňa 10. 11. 2009 som vtedy povedal:

„Chlap musí zostať chlapom za každých okolností.“

„Mafia bola, je a bude. Menia sa len ľudia, taktika a metódy. Tak ako mafia potrebuje politikov, tak niektorí politici potrebujú mafiu.“

Dnešná mafia je sofistikovanejšia a snaží sa eliminovať násilie, lebo len tak sa môže v pokoji venovať ekonomickým aktivitám a dlhodobo fungovať. Dnes tu máme kauzy Gorila, Váhostav a iné... Čo sa zmenilo? Mafiáni sa prestali strieľať medzi sebou, ale tak, ako sa štát nevedel vysporiadať s mafiánmi vtedy, nedokáže to účinne ani dnes. A prečo? Jednoduchá odpoveď. Tak, ako sa jedni s druhými potrebovali za našich čias, sa potrebujú a spolupracujú spolu aj dnes.

Odporúčaná cena 12,90 €

ISBN 978-80-8134-562-7

www.marencin.sk/608

MIKULÁŠ ČERNÁK PRELOMIL MLČANIE

PT

MIKULÁŠ ČERNÁK

prečo som

PRELOMIL MLČANIE

MARENCIN PT

Prečo som prelomil mlčanie a po viac ako šesťnástich rokoch strávených za mrežami rozprávam o všetkých zločinoch, čo sme spáchali v dobe, ktorá sa, chvalabohu, už nikdy nevráti? Cieľom tejto knihy nie je zbavovanie sa zodpovednosti za spáchané zlo, pretože tak, ako som bol svojprávny vtedy, som aj dnes. Chcem, aby ma čítatelia spoznali takého, aký som skutočne bol, ako som uvažoval, konal. Za celé tie dlhé roky riešenia mojich káuz sa toho o mne popísalo veľa. Bulvárne denníky, týždenníky aj samozvaní spisovatelia sa zviditeľňovali a profitovali na mojom mene – „o mne bezo mňa“.

Budem uvádzať skutočné mená všetkých aktérov, pretože toto je to najdôležitejšie poslanie tejto knihy – skutočná pravda napísaná rukou toho, kto ju prežil.

Je mi jasné, že mnohých aktérov tej doby nepoteší, keď si prečítajú o sebe to, na čo by už najradšej zabudli, ale ja som čakal dosť dlhú dobu v týchto tvrdých väzenských podmienkach a stratil som okrem rodiny aj najlepšie roky svojho života. A výsledok? Celé tie roky samá zrada, zba-

bely postoj, intrigy, nové a nové obvinenia od tých, ktorí mi mali byť aspoň vďační za to, že som bol celých šesťnásť rokov ticho a nesedia tu vedľa mňa. Pritom som im poslal jasný odkaz:

„Či niekedy prehovorím? Neviem. Viete, kto som bol, viete, čo sa dialo. Keby som prehovoril, išli by ďalší. Mám len jeden život a po tom, ako sa správajú tvrdí chlapci z podsvetia, by asi nebolo ťažké rozhodnúť sa.“ (SME 25. 9. 2010)

No „tvrdí“ chlapci z podsvetia boli aj naďalej takí zbabelí, že im to úplne zatienilo racionálne myslenie a toto je výsledok – moje prelomené mlčanie.

Mikuláš Černák (1966), v deväťdesiatych rokoch 20. storočia bol považovaný za bossa slovenského podsvetia. Bol odsúdený za vraždy a násilné trestné činy. V súčasnosti si odpykáva doživotný trest odňatia slobody v Ilave.

a silové zložky štátu, v ktorom sa toto všetko mohlo diať. Minule som mal rozhovor na túto tému s jedným vyšetrovateľom, ktorý momentálne pracuje na prípadoch z 90. rokov, a povedal som mu, že ak by sa v tej dobe bol našiel taký tím vyšetrovateľov a bol by nás v tých začiatkoch eliminoval a zavrel na nejakých desať rokov do väzenia, dnes by som im len poďakoval. Bolo nás potrebné zastaviť oveľa skôr, lenže štát nefungoval tak, ako mal, a nám to len vyhovovalo, že bol nečinný.

Korumpovali sme niektorých policajtov, štátnych úradníkov, regionálnych poslancov a dokonca aj určitých prokurátorov a sudcov. Zločinu sa môže dariť len na úrodnej pôde, ktorú jej majiteľ (v tomto prípade to bol štát – vláda) sám polieva. Znova zdôrazňujem, že ja týmto nechcem ospravedlňovať svoje spáchané zločiny, ale koho sme sa mali báť v tej dobe, keď si sám predseda vlády objednal cez najvyšších predstaviteľov SIS únos a zavlčenie prezidentovho syna do iného štátu? SIS oslovila na sledovanie nás, podsvetie, na tento zločin a potom sami príslušníci SIS ho uniesli do Rakúska. To, že to urobili najamatérskejším spôsobom, keď namiesto toho, aby ho odsledovali tí, ktorí boli na to školení – sami SIS-kári

a dali ho uniesť mafií, je len vizitka tých, ktorí to zosnovali a riadili. Keď im následne došlo, ako to spackali, tak dali odstrániť svedka R. Remiáša a aj tento zločin si objednali u mafie. Celé slovenské podsvetie od Košíc po Bratislavu to vedelo, tak takéhoto štátu sme sa mali obávať?

Napíšem vám ešte niečo k vražde R. Remiáša, nakoľko práve dnes som si v denníku SME prečítal článok od Toma Nicholsona. Z vlastnej skúsenosti s týmto prípadom vám môžem garantovať, že aj keby námestník SIS J. Svěchota a vtedajší boss podsvetia Sýkora so Szatmárym vstali z mŕtvych a vypovedali spolu s ďalšími aktérmi tohto zločinu, ako sa naozaj stal, tak objednávateľa vraždy R. Remiáša v tomto štáte ani dnes nepostavia pred súd, aby ho odsúdili za tento zločin.

Jeden taliansky spisovateľ a novinár, ktorý napísal knihu o talianskej mafií a ktorý si v tej knihe dovolil obviniť priamo talianskeho premiéra Berlusconiho z toho, že kryje mafiu, použil jeden výstižný citát, ktorý sa presne hodí aj na doterajšie vyšetrovanie niektorých káuz, ktoré by mohli odkryť zločiny tých, čo riadia štát. „Keď vypukne požiar, necháme ujsť podpaľača a obviníme toho, čo urobil poplach.“

Aj tejto našej krajine môže dodať dôstojnosť

12. 12. 1997 – večer sa pred barom Shark schádzajú najsilnejší muži slovenského podsvetia – Sýkorovci, Pápayovci, Ferusovci, Kolárikovci, Diňčovci a ďalší z tzv. podskupín z celého Slovenska ako Žemba z Popradu, Igor Lavrinčík z Martina so svojimi chalanmi, chlapci z Dunajskej Stredu, Rimavskej Soboty, Kežmarku, ale aj niekoľko vplyvných mužov zo zahraničia. Podľa zainteresovaných tam bolo okolo dvesto hostí a zábava trvala až do popoludňajších hodín nasledujúceho dňa, keď sa niektorí presunuli do penziónu Shark v obci Bystrá, aby tam pokračovala oslava. Tento penzión nám v tom čase patrilo.

Dva dni po oslave som počas jazdy na trase

z Banskej Bystrice do Brezna spozoroval v spätnom zrkadle svojho SUV, že ma sleduje modrý Volkswagen Golf. Keďže v aute sedeli dve osoby v rifľových bundách a takéto autá a outfit boli vtedy výstrojom operatívcov polície, hneď mi bolo jasné, kto mi robí doprovod a že nemusím vyťahovať spod sedadla samopal. Ten bol pre zmenu v tej dobe výstrojom mojich áut. Ešte som si pre istotu preveril ich ŠPZ a v klude som pokračoval do Brezna, domov na Mazorník. Na druhý deň ráno som v meste Brezno znova zaregistroval Golf s dvomi osobami v rifľových bundách, ibaže tento bol červený. Zavolať som chalanom, aby som im oznámil, že ma už druhý deň „nenápadne“ sledujú operatívci kriminálky, ako sme ich vtedy nazývali. Dozvedel som sa od nich, že chvost nemám len ja, ale aj ďalší naši chalani. Tak sme si dali krátku poradu vo firme a dohodli sme sa, že tieto dni si naše aktivity preplánujeme na športové činnosti, relax a podobne, aby sme im nedali zbytočne možnosť nahliadnuť do našich aktivít. Ja som sa presunul do penziónu Bystrá, kde som mal neďaleko umiestnené – ustajnené jazdecké kone. Išiel som si s priateľkou zajazdiť v okolí, aby som pánom, ktorí mi robili už druhý deň doprovod, občas zamával zo sedla konského

chrbta. Večer sme sa presunuli do penziónu spať a zostali sme tam do rána. Keď som potom ráno odbehol z penziónu z Bystrej do Brezna a zbadal som za sebou opäť chvost – „sledku“, tak mi bolo jasné, že sa niečo vážnejšie deje – pripravuje. Preto som to ihneď oznámil aj ďalším našim chalanom, aby si hlavne vyčistili byty aj od zbraní pre prípad, že by nám polícia nabehla na domové prehliadky.

Celý deň som sa zdržiaval len vo fitnescentre, doma a potom som išiel do penziónu. Priateľka si tam nechala malého psíka, ktorého som naložil do auta. To auto patrilo mojím priateľom z Užhorodu – Ukrajiny, ktorí boli u mňa v penzióne práve ubytovaní. Chcel som tým trochu zmiast sledku a vybral som sa so psíkom do Banskej Bystrice. Pred Bystricou som zbadal tri autá kukláčov a len čo som sa priblížil, hneď ma odstavili na kraj cesty. Žiadali odo mňa doklady od auta, ktoré bolo na ukrajinských ŠPZ, moje osobné doklady a pýtali sa ma kam idem. Jeden z kukláčov mi nakázal, aby som vystúpil a otvoril kufor auta. Počas toho, ako som hľadal doklady v skrinke auta, zbadal som v priehradke odloženú pištoľ. Bolo mi jasné, že môj priateľ z Ukrajiny – majiteľ auta na ňu povolenie nemá, a tak som si ju strčil

za pás. Mal som na sebe oblečené tepláky a mikinu, a tým pádom, keď som vystupoval z SUV, pištoľ mi skĺzla pod oblečením po nohe. Mal som šťastie, že tie tepláky boli pri členkoch zúžené, a tak mi z nich nevypadla. Musel som teda predstierať, že ma bolí noha a maskovacím manévrom – krivkajúc som im nakoniec ten kufor otvoril. Po tom, ako urobili kontrolu, ešte niekam telefonovali a nakoniec ma prepustili. Neskôr som sa dozvedel, že to bola akcia na nás – mňa, Kaštana a Kána, ale ešte nemali vybavený a podpísaný zatykač, ktorý podľa vlastných vyjadrení podpísal – vydal pokyn ministrovi vnútra G. Krajčímu – sám vtedajší premiér V. Mečiar.

Ešte v ten deň som sa vrátil aj s priateľkou do penziónu Shark. Vo večerných hodinách som dostal telefonát od Žembu, ktorý mi povedal, že volal „doktor“ (tak sme oslovovali námestníka SIS – Svěchotu), aby mi dali odkaz, že je na mňa vydaný zatykač. Nechcel volať priamo na môj mobil, lebo sa domnieval, že ho už mám napichnutý, a tak mi Svěchota poslal tento odkaz cez Žembu. Asi päť minút nato som si zapol televízor a práve vysielali správy, kde som sa dozvedel, že som nebezpečný, ozbrojený a na úteku a je na mňa, Kaštana a Kána vydaný zatykač. Okamžite som

Dátum nepustí. A v tom čase bol v poradí na pojednávanie iný predseda senátu. Jemu prideliť vec, ktorá prišla z Krajskej prokuratúry v ten istý deň o pätnástej hodine a už na druhý deň ráno, keď som bol na rade ja, tu bola vec s Černákovcami.“

Ja som bol v podstate neskôr aj rád, že túto našu trestnú vec dostal práve tento sudca, lebo keď som si ho dal preveriť, dostal som na neho také referencie, ktoré ma len upokojili. Nebál som sa procesu, lebo dôkazy tam na nás mali akurát tak na jeden skutok zo šiestich žalovaných skutkov, čo mi mohlo vyniesť najviac šesť rokov basy natvrdo. Vedel som a aj cítil od začiatku tejto kauzy veľa politiky a rôznych vyjadrení politikov a dokonca aj vtedajšieho predsedu vlády M. Dzurindu – „Černák z basy nevyjde“, vtedajšieho vedúceho úradu Ministerstva spravodlivosti SR Daniela Lipšica tesne pred vynesením rozsudku v Magazíne SME, čo označil aj môj vtedajší obhajca JUDr. Ján Gereg za právnický hyenizmus. Dokonca sám predseda senátu Samuel neskôr v týždenníku Život priznal, že na jednej porade pred vynesením rozsudku, kde bol prítomný aj vtedajší predseda Okresného súdu v Banskej Bystrici, mu mal JUDr. D. Lipšic povedať, že ak prijal na mňa obžalobu,

vina je istá a čaká, že budem odsúdený na doživotie. Môj obhajca podal aj trestné oznámenia na takéto výroky politikov, ktoré nemali v právnom štáte obdobu, no všetky išli dostratena. Veď v tom čase bol ministrom vnútra ďalší člen politickej strany KDH, do ktorej patrila aj Lipšic.

Dňa 28. januára bol nad nami vynesený prvý rozsudok, v ktorom som bol uznaný vinným za dvojnásobné vydieranie, únos a vraždu poľského podvodníka Szymaneka na pätnásť rokov nepodmienečne v tretej nápravno-výchovnej skupine, M. Kaštan a Kán dostali po deväť rokov.

Tento rozsudok nevedel zdôvodniť ani sám predseda senátu Samuel, čo okomentoval pri odôvodnení slovami, aby ho zdôvodnila jeho kolegyňa prísediaca JUDr. Fulmeková, ktorá mala byť podľa neskorších informácií a vyjadrenia samotného Samuela ovplyvnená a prehlasovala ho spolu s ďalším prísediacom (z ľudu), aby bol trest uložený aj za vraždu, na ktorú senát nemal dostatok dôkazov. Môj advokát JUDr. Gereg tento rozsudok okomentoval vtedy jednou vetou: „Radšej desať neprávom oslobodených ako jeden nespravodlivo odsúdený.“ Nakoniec aj Najvyšší súd SR tento rozsudok zrušil, spod obžaloby únosu a vraždy ma oslobodil a trest mi znížil na osem

a pol roka. Kaštanovi a Kánovi na sedem rokov. Mne to dal do druhej nápravno-výchovnej skupiny a im dvom do prvej.

Dňa 29. 11. 2002 som sa dostal po rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne na podmienku na slobodu a následne do konca roka sa takisto na slobodu dostali aj Kán a Kaštan. To, za akých okolností bolo rozhodnutie o mojom podmienечnom prepustení Najvyšším súdom SR zrušené a bol som následne v Českej republike zadržaný a vydaný na Slovensko, aby som si odpykal zvyšok trestu, je podrobne zdokumentované v knihách Boss všetkých bossov a Mikuláš Černák od „spisovateľa“ G. Murína. Z tohto titulu to nie je potrebné znova opisovať. Samozrejme, tak ako to už býva v mojich kauzách pravidlom, dva senáty Najvyššieho súdu SR mali na tú istú právnu vec odlišné právne názory a zatiaľ čo senát vedený predsedom senátu M. Karabínom (Lipšicovým priateľom) rozhodol o zrušení môjho podmienечného prepustenia, ďalší senát o pár týždňov nato rozhodol, že Kaštan sa vrátiť do basy nemusí, nakoľko naše podmienечné prepustenie bolo právne a zákonné. No ja som už vrátený do výkonu trestu bol, a tak som si aj do konca, na rozdiel

od Kaštana, musel odsedieť celý trest (osem a pol roka). Spravodlivosť po slovensky.

Medzitým som si, samozrejme, po odpykaní dvoch tretín znova podal žiadosť o podmienечné prepustenie, ktorej opätovne Okresný súd v Trenčíne vyhovel a prepustil ma v roku 2004 na slobodu. Ibaže hneď na pojednávaní sa prokurátor voči takémuto rozhodnutiu odvolal, a tak som musel ďalej vo väzení čakať na rozhodnutie odvolacieho súdu – Krajského súdu v Trenčíne. Nato sa tu začali diať ďalšie veci.

Ilavskú väznicu navštívil v jednu sobotu pán – už vtedajší minister spravodlivosti JUDr. Daniel Lipšic s generálnym riaditeľom väzníc SR. Postavili tu do pozornosti celé vedenie ilavskej väznice a dali im tichý pokyn nájsť niečo na odsúdeného Černáka, lebo inak sa o pár dní znova dostane po rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne na slobodu.

Bolo to aj pre vedenie väznice dosť náročné – niečo na mňa nájsť a potrestať ma, lebo tie tri týždne, čo som čakal, som si dával pozor na všetko, čo by mohlo zmariť moje prepustenie. Boli to tie tri týždne, čo začali plynúť od rozhodnutia Okresného súdu, ktorý mojej žiadosti vyhovel do rozhodnutia odvolacieho súdu. Ten ani nemal

inú možnosť len potvrdiť rozhodnutie Okresného súdu, nakoľko som mal splnené všetky podmienky (odsedené dve tretiny trestu a kladné hodnotenie z ÚVTOS v Ilave, čo bolo dôvodom, prečo ma Najvyšší súd vrátil späť do výkonu trestu).

Tesne predtým nám ale bol pridelený nový pedagóg, nakoľko tu bola kauza „balíky“, do ktorej sa im ale nepodarilo ma vtiahnuť, resp. nebolo ma možné disciplinárne potrestať. Nový pedagóg – mladý, ambiciózny študent práva, ktorému sebavedomie nechýbalo, si nás v oddiele nechal nastúpiť, aby nám autoritatívnym prejavom oznámil, aký on bude pedagóg a čo všetko od nás vyžaduje. Ja som mu na konci jeho príhovoru povedal: „Dúfam, že budete aj taký férový a spravodlivý, aký chcete byť prísny.“

Prešlo len pár dní a mali sme tu v Ilave tú vyššie spomínanú návštevu – Lipšica a generálneho riaditeľa väzníc. Pamätám si to, ako keby to bolo dnes. Bola sobota, prišiel po mňa do cely službukonajúci referent režimu, ktorý ma požiadal, aby som ho nasledoval do vedľajšej prázdnej cely, kam ma zavrel bez vysvetlenia. Z predošlých skúseností s takýmto postupom som vedel, čo asi bude nasledovať – prehliadka mojej cely. Bol som ale pokojný, pretože som si bol istý, že pokiaľ mi nič

účelovo nepodhodí, nič zakázané ani nenájdu. Veď som čakal na rozhodnutie Krajského súdu, ktorý ma mal predsa každú chvíľu prepustiť na slobodu. Asi po dvoch hodinách za mnou prišiel ten istý referent režimu a odviezol ma naspäť do cely. Ešte pred vstupom do cely som sa pousmial a povedal mu: „To si myslíte, že som taký hlúpy, že by som po tom všetkom, keď som sa musel vrátiť do výkonu trestu, a teraz mám šancu dostať sa na slobodu, mal niečo zakázané v cele!?“

On sa len zahanbeným pohľadom na mňa pozrel a povedal: „Verte mi, s týmto ja nemám nič spoločné.“ Stále som dobre nechápal, čo tým mohol myslieť. Až keď som došiel dnu do cely, tak som si všimol, že mi tam chýba rádio. Ani vtedy mi však ešte nič konkrétne nenapadlo, lebo to rádio mi predsa došlo oficiálne v balíku pred pol rokom a bolo mi povolené do užívania. Každý deň ho tam predsa videli všetci službukonajúci bachari, pedagógovia, ktorí aj každý deň kontrolovali celu.

Zrazu sa otvorila cela a uvidel som pred sebou nášho nového prísneho pedagóga, ako drží v ruke disciplinárny lístok. Už som tušil, že ma ide za niečo potrestať.

li vyšetrovatelia, obvinili z ďalších dvoch mafiánskych vražd a previezli pred sudcu Okresného súdu v Prešove. Ten na mňa uvalil ďalšiu väzbu, a tak som putoval znova do Ilavskej cely. Už keď som si prečítal obvinenia, kde boli svedkovia schovaní pod identitou utajených svedkov, mi ich mená boli jasné. Bolo ľahké ich všetkých identifikovať, pretože to boli vlastne spolupáchatelia tých vražd a do pozícií svedkov sa dostali len kvôli tomu, že svedčili proti mne. Potom sa za mnou v jedno dopoludnie ešte zastavil môj vtedajší obhajca – Ľubomír Samuel a odovzdal mi odkaz od môjho „kamaráta“ – bossa z Popradu Milana Reichela. Vraj ak by chceli policajti urobiť nejakú intrigu a pustili do éteru, že on je utajený svedok, aby som tomu neuveril. Keďže som si bol istý, že tým utajeným svedkom je aj on (čo sa nakoniec aj potvrdilo pri mojej taktike pri vyšetrovaní), povedal som už vtedy Samuelovi, že ja policajtom neverím, ale ani jeho zbabelému odkazu. Vtedy som pochopil, že tu už nestojí proti mne len polícia a prokuratúra, ale aj zbabelí mafiáni, ktorí sa spojili s tímom policajtov, aby si sami zachránili zadky pred dlhoročným väzením za zločiny, ktoré napáchali v 90. rokoch vrátane tých najzávažnejších – únosov a vražd.

Vedel som, že ma čaká boj, ktorý bude ťažké vyhrať. Medzitým (v rokoch 2004 – 2005) sa znova dostal do väzby ten zbabelec Kaštan za nejaký podvod s naftou (kauza Olejáři), kde keď mu za to hrozil výnimočný trest, začal spolupracovať s políciou a tiež pod utajením v pozícii utajeného svedka svedčiť proti mne, čím si kúpil slobodu. Policajti s ním behali po lesoch, kde im začal označovať nelegálne hroby. Prokurátorka JUDr. V. Sokirková nepodala návrh na väzobné stíhanie S. Surového napriek tomu, že bol so mnou a M. Moravčíkom stíhaný za vraždu Oláha a ja som bol dňa 24. 10. 2006 zobratý do väzby. Prokurátorka zastavila už dňa 30. 3. 2006 trestné stíhanie voči M. Moravčíkovi a prepustili ho z väzby za to, že svedčil proti mne aj v trestnej veci vraždy M. Karcela, kde bol postavený do pozície svedka aj napriek priamej účasti na tej vražde. Trestné stíhanie mu bolo dočasne odložené. Toto všetko neveštilo pre mňa nič dobré a bolo mi jasné, že moja sloboda je v nedohľadne, lebo ma postupne zrádzajú najbližší a dokonca sa v tom jeden pred druhým predbiehajú.

Moje vtedajšie pocity boli sklamanie zo zrady tých najbližších, tých, ktorým som celé tie roky pomáhal – kupoval autá, domy, dokonca som

Počas celého vyšetřovania sa ku mne dostávali informácie o tom, ako neštandardne sa vedie, ako sa jeden operatívca z tímu Ševčíka stretáva mimo výsluchov s mafiánmi, ktorých usmerňuje, ako majú proti mne vypovedať. Svedkyňa Házyová (manželka Alojza Házyho) pred súdom v Prešove vypovedala, že za ňou dokonca pred výsluchom prišiel „veľký“ boss Reichel s jedným policajtom a nahováral ju, ako má vypovedať. Ďalší svedok mi tu vo väznici povedal: „Miki, Reichel sa správa už ako policajt a robí dokonca operatívnu prácu. Zavolá si do hotela ľudí a tam im píše na papier, kto má ako vypovedať. On sám takéto pokyny a usmernenia dostáva priamo od človeka z tímu, ktorý na tebe pracuje.“

Ďalšie informácie sa ku mne dostávali a dodnes dostávajú o mojom najbližšom človeku Jánovi Kánovi, ktorý sa celý čas snažil vystupovať na verejnosti aj smerom k podsvetiu ako jeden z tých, ktorý nevypovedá proti mne – nespolupracuje. Keď mi jeden z operatívco v lese pri rekon-

štrukcii jedného z prípadov pošepol: „Miki, never ani Kánovi, predal ťa,“ myslel som si, že sa ma snaží len vyprovokovať, aby som už začal konečne hovoriť aj ja, lebo ma už zradil aj posledný najbližší. Neveril som, ale začal som pochybovať vzhľadom na skutočnosť, že ja som bol už v tej dobe obvinený zo šiestich vražd, a to aj z tých, ktoré spáchal Kán a kde som ani nebol prítomný na mieste činu, no on nebol obvinený ani z jednej. To, čo mi však vrtalo v hlave najviac, bolo, ako je možné, že si Kán tak kludne vyváža zadok po Slovensku – nebojí sa –, hlavne keď vidí, čo všetko sa vyšetruje, odkrýva, a vie, koľko vražd sám spáchal a na koľkých sa zúčastnil. Pritom som vedel, ako plakal u mojej mamy a hovoril jej, že sa v noci strháva zo spania spotený a ak by mal ešte raz ísť do basy, tak radšej vyskočí z balkóna a zomrie.

Neskôr mi jedna moja (naša) kamarátka, ktorú som vždy bral ako sestru, poslala odkaz: „Bráško, never Kánovi, stretáva sa s policajtmami a usmerňuje tie špiny, ako majú proti tebe svedčiť.“ Tými špinami mala na mysli Slava Surového, Kaštana a ďalších našich vojakov, ktorí vstúpili do služieb polície. Tentoraz som tomu už začal veriť, lebo tá moja „sestra“ mala vždy rada aj Kána ako brata

mojej kauzy, ktoré odhaľuje nielen to moje čierne svedomie, ale aj čierne svedomie tých policajtov, prokurátorov, znalcov aj sudcov, ktorí sa na tomto podieľali.

Dnes je už každému známe, že pôrod novej demokracie na Slovensku bol krvavý a bolestivý pre mnohých zainteresovaných a že odhalenie a potrestanie týchto zločincov je potrebné aj z hľadiska generálnej prevencie. Dôležité je ale aj to, akým spôsobom sa štát vysporiada s tými, ktorí ho zastupujú a sú pritom v tieni rôznych záujmových skupín. Je tiež veľmi potrebné nastaviť systém tak, aby sa pri každej zmene vlády nemerili najvyššie poschodia polície. Namiesto lojality k šéfom by mala zaväzovať kvalita práce, čistý profil – máš výsledky, máš postup a nemusíš byť závislý od nikoho. Po skúsenostiach v mojich procesoch, kde si sudca dovoľoval za prítomnosti médií povedať, že jeho nezaujímajú judikáty ani Najvyššieho súdu ani Ústavného súdu, som viackrát povedal svojím právnikom, že ak by sme na Slovensku mali hmotnú zodpovednosť pre sudcov, bolo by viac spravodlivosti.

Na to, aby sa človek ako ja (ktorého nezlomilo ani osemnásťročné uväznenie na samotke v tej najprísnejšej väznici) rozhodol prelomiť mlčanie,

musí mať vážne dôvody. Takéto rozhodnutie sa nerodí zo dňa na deň a je to proces, ktorý sa v človeku odohráva – vyvíja postupne. Svoj vzdor voči spôsobu života, aký som viedol počas pôsobenia v zločineckej organizácii, som začal pociťovať už po niekoľkých rokoch môjho uväznenia za múrmi väznice vo väzbe v Leopoldove. Tu má človek čas premýšľať – prehodnotiť svoj život. A hlavne si uvedomí, akú má ľudský život hodnotu. Potom ma začali zrádzať moji najbližší spolupracovníci, začal som si uvedomovať, aký to všetko malo vlastne zmysel, akými ľuďmi som to bol obklopený, komu som to ja dôveroval až do takej miery, že som nasadzoval veľa krát aj svoj vlastný život. K súhrnu udalostí pri tomto mojom rozhodovaní procese, keď som sa už vážne začal zaoberať myšlienkou, že prehovorím, zohrávalo úlohu aj správanie sa niektorých bossov skupín, s ktorými sme (naša skupina) často spolupracovali a spáchali aj niekoľko tých najzávažnejších zločinov, zarábali nie malé peniaze, navzájom si pomáhali a podobne. Okrem toho, že som sem do väzenia dostával informácie o ich chamtivosti a nedodržiavaní dohôd, sa ku mne čoraz častejšie dostávali informácie aj o tom, ako si títo bossovia nemajú problém sadnúť za jeden stôl so svedkami, ktorí

Mocní a mocnejší

V roku 2010 som v rozhovore pre SME novinárovi Danielovi Vraždovi povedal: „Mafia bola, je a bude. Menia sa len ľudia, taktika a metódy. Tak ako mafia potrebuje politikov, tak niektorí politici potrebujú mafiu.“

Povedal som mu okrem iného aj to, že dnešná mafia je sofistikovanejšia a snaží sa eliminovať násilie, lebo len tak sa môže v pokoji venovať ekonomickým aktivitám a dlhodobo fungovať.

Dnes tu máme rok 2015 a kauzy ako Gorila, Váhostav a iné... Čo sa zmenilo? Mafiáni sa prestali strieľať medzi sebou, ale tak, ako sa štát nevedel vysporiadať s mafiánmi vtedy, nedokáže to účinne ani dnes. A prečo? Jednoduchá odpoveď. Tak, ako sa jedni s druhými potrebovali za našich čias, sa potrebujú a spolupracujú spolu aj dnes.

Asi štyri roky po mojom uväznení – v roku 2001, vyhlásil vtedajší minister vnútra Ladislav Pittner, že podsvetie chystá vraždu Krajčího (to bol minister vnútra v čase, keď ma uväznili). Vraj preto, lebo mi mal niečo sľúbiť a nesplnil to. Samozrejme, že sa to neskôr samotnými silovými zložkami štátu vyhodnotilo ako spravodajská hra mocných s účelom poškodiť mi. V tom čase som čakal vo väzbe na odvolacie konanie Najvyššieho súdu SR. Ja som sa s vtedajším ministrom Krajčim stretol len raz v živote, a to v Krupine pri slávnostnom otvorení stavby Okresného úradu. Súťaž na túto stavbu vyhrala naša firma, v ktorej som bol spolumajiteľ – Renox s. r. o. Krajči tam bol pozvaný ako zástupca dodávateľa zákazky na túto stavbu, ktorou bolo Ministerstvo vnútra. Je, samozrejme, jasné, že sa mafia už vtedy usilovala o štátne zákazky, nakoľko išlo o najlukratívnejšie zákazky. Mafiáni sa k nim dostávali prostredníctvom rôznych regionálnych politikov a nastrčených ľudí. My sme sa k tejto zákazke dostali tak, že nám ju sprostredkoval v tom čase krajský predseda vládnucej strany Peter Novotný z Banskej Bystrice. A ako to fungovalo? P. Novotný nám zavolať a na nasledujúcom stretnutí hovorí: „Chlapi, rysuje sa štátna zákazka, ktorú môžem pre vás vybaviť.“

Hovorím mu: „Aká je to zákazka, za koľko a koľko treba dať...“ Zaujímalo ma hlavne, za koľko „melónov“ – miliónov slovenských korún.

Jeho odpoveď bola: „Zistím presne detaily a ozvem sa vám.“

Na ďalšom stretnutí sme už boli dohodnutí. Bola to predsa štátna zákazka a mal sa stavať Okresný úrad v Krupine, kde bola prvá ponuka osemdesiat miliónov korún. Peter prišiel s hotovou vecou a vedel, že ak povie, že chcú desaťpercentnú províziu – „tí mocní hore“, tak to neodmietneme. Prirodzene, ako každý dobrý obchodník najskôr zjednáva, tak aj my sme mu povedali, že v poriadku, päť miliónov sme mu ochotní dať na ruku a dopredu. No a taká ponuka sa predsa neodmieťa a zvlášť nie od mafie. Takže obchod bol uzavretý a všetci boli spokojní – aj politici, aj mafiáni.

Nezaujímalo ma, koľko dostal z tých piatich miliónov G. Krajčí – minister, ktorý sa na mňa spokojne na slávnostnom otvorení tej stavby usmieval a vôbec mu nevadilo, kto som, aj keď to už v tej dobe bolo známe skoro každému v krajine a nieto ministrovi vnútra, ktorý riadil celú slovenskú políciu. Okrem toho, že som stál meter od neho počas celej ceremónie a následnej oslavy, som mal pod sakom nelegálne držanú deviat-

ku a tí jeho slávni ochrankári by mu tam boli úplne zbytoční, ak by sa mi jeho úsmev nepozdával. Keď ma o niekoľko mesiacov na to obvinili z vydierania, tak minister vnútra SR Krajčí musel utekať za samotným premiérom vlády SR, aby sa ho spýtal, čo má robiť, lebo sa sám bál na mňa vydať zatykač. Samotný premiér Mečiar sa s tým neskôr pochválil, ako on musel dať pokyn na Černákovu zatknutie, lebo aj minister sa bál.

A prečo sa bál? Prečo si dnes Široký docupitá na výsluch do budovy Prezídia policajného zboru MVSR ako nejaký boss s piatimi ochrankármi, zastane tromi najluxusnejšími limuzínami tesne pred vchodom a v tmavých okuliároch, v najdrahšom obleku si vojde do kancelárie vyšetrovateľa bez kontroly pri vstupe. Asi to nebude preto, že by sa ho báli tí policajti, ktorí jeho aroganciou voči predpisom podriaďiť sa kontrole boli možno len zaskočení, ale preto, že si je vedomý, že si to môže dovoliť, lebo je mocnejší ako tí mocní, ktorí mu dávajú zákazky (štátne) a ktorí si potom k nemu chodia po provízie.

Za nášho pôsobenia bol jedným z ľudí, ktorí dostávali správy tajnej služby a mohli o spolupráci s podsvetím vedieť, práve V. Mečiar. Aj vedel. No vedel aj to, že Černák sa ani jeho nebojí a ne-

ciálnej sieti necháva odkazy, aby som prehovoril aj o politikoch a podobne. Aj keby som prehovoril, tie trestné činy, z ktorých by sa mohli zodpovedať, sú už dnes všetky premlčané a ako som to povedal aj v rozhovore pre denník SME v roku 2010: „Od roku 1994 sú v politike ľudia, s ktorými sme spolupracovali, resp. osobne sa poznáme. Nebudem však uvádzať ich mená, lebo aj keď mi za celú tú dobu môjho uväznenia nepomohli, aspoň mi neublížili tak, ako tí moji bývalí kamaráti, tvrdí chlapi z podsvetia, ktorí sa v bonzovaní na mňa predbiehali, len aby si zachránili sami zadky pred väzením.“

Domová prehliadka

Polícia v roku 1996 vyšetrovala vraždy vplyvných podnikateľov, ktorí boli akcionármi firmy „CB Holding“ – Partizánske (baťovka).

Na základe nejakých operatívnych poznatkov som bol aj ja medzi podozrivými z likvidácie týchto podnikateľov, aj keď som s týmito vraždami nemal naozaj nič spoločné.

V tom čase som už býval s manželkou v rodinnom dome v Brezne. Jednou z mojich vášní boli aj poľovačky a aj keď som nebol nikdy členom žiadneho poľovníckeho združenia (nevlastnil som zbrojný preukaz kvôli pestrému registru trestov), mal som doma celkom početnú a zaujímavú zbierku poľovníckych pušiek, s ktorými som chodil loviť zver – pytliačiť. A nedával som si ani veľa práce s tým, aby som tie nelegálne dr-

Prečo a ako zomrel košícký boss Holub

Už v úvode tejto knihy som spomínal, že sa momentálne vedie rozsiahle vyšetrovanie skutkov – vražd v podsvetí z 90. rokov a aj preto nemôžem kvôli zmareniu vyšetovania o týchto písať. No tento skutok je už v štádiu ukončenia, a tak, ako som opísal našu (moju) prvú vraždu, opíšem aj tú poslednú, po ktorej ma o niekoľko týždňov uväznili.

Róbert Holub bol cigán z osady Žehra pri Spišskej Novej Vsi. Odtiaľ sa presťahoval do Košíc, kde začal svoju kariéru ako drobný zlodejčiek panelákových pivníc, v ktorých kradol obyvateľom bytov všetko od kompótov, klobások so slaninou až po oblečenie. Neskôr sa „vypracoval“ na zlodejčeka autorádií z áut, až sa stal autíčkarom (zlodej áut). Aj potom, keď sa s pomocou rodiny Mečia-

rovských privatizačných zbohatlíkov Rezešovcov vypracoval na mafiána, bol zbabelec, ktorý sa kryl donášaním kriminalistom na iných. Dost mu k jeho mafiánskej kariére dopomohol a uviedol ho medzi nás Milan Reichel z Popradu, u ktorého Holub istý čas aj býval. Zrejme aj tu sa u neho objavili staré návyky z čias, keď ešte ako drobný zlodejčiek vykrádal pivnice, lebo si pamätám, ako ma raz v noci zobudil Milan Reichel (v tom čase považovaný za bossa v Poprade a majiteľa hotela Gerlach). Pozrel som sa do kamerového systému a vidím pred mojím domom Aviu – Furgon (nákladné auto) a pri bránke stoja veľkí bossovia v teplákoch. Zbehol som dole k nim a pýtam sa, čo sa deje. Reichel mi hovorí: „Rýchlo, otváraj garáž, potrebujeme niečo schovať u teba.“

Ja mu na to: „Čo?“

Na to mi povedal: „Vieš, vykradli sme v mojom hoteli Gerlach jednému podnikateľovi, ktorému som tam prenajal priestory na obchod so športovým oblečením a výživovými doplnkami, tento obchod a potrebujeme to rýchlo schovať a predať, a tak nám napadlo (s Holubom), že ty máš fitko, tak by si od nás mohol niečo kúpiť za dobrú cenu a ostatné pomôcť predať v Banskej Bystrici a okolí.“

Ja mu hovorím: „Tak určite vám to zložím do mojej garáže a zajtra mi tu nabehnú policajti, nie?“

Reichel mi hovorí: „Neboj, nikto nás nevidel, keď sme to kradli, veď si poznám hotel.“ A zasmiel sa: „To ako keby som kradol doma.“

Po chvíli som im povedal: „Tak dobre, ale pôjdeme to uložiť do jednej garáže v meste, domov si takýto tovar nedám.“

Ešte v tú noc sme to uložili do jednej garáže, ktorú sme mali prenajatú cez jedného chalana v meste. Boli to proteíny, rôzne podporné vitamínové produkty, keratín, aminokyseliny, aj tepláky, tričká a mikiny. Neskôr som to cez mojich známych popredal, aby som Reichelovi a Holubovi vyplatil asi polovicu z hodnoty, akú tie veci mali. Takže aj takéto boli „podnikateľské“ aktivity veľkých bossov Reichela a Holuba v 90. rokoch. Vo svojom hoteli prenajal priestory podnikateľovi a potom mu z nich ukradol tovar. Holub zašiel v takýchto primitívnych praktikách ešte ďalej, keď pod hrozbou násilia donútil istého podnikateľa z Košíc – M. M. podpísať kúpno-predajnú zmluvu, do ktorej bola dodatočne bez jeho vedomia dopísaná suma 600 000 Sk za predaj rodinného domu, ktorý Holubovi musel nedobrovoľne

odovzdať do užívania. Holub mu pritom vyplatil len 200 000 Sk za ten dom, ktorý mal hodnotu cca 1 600 000 Sk, aby sa tam s cigánkou a malým synom nasťahoval a mohol chváliť, aký on má dom s bazénom. Bol to človek, ktorý vyberal výpalné aj od podnikateľov, čo predávali v novinových stánkoch noviny a časopisy a zarobili ledva na živobytie. Nedodržiaval žiadne tzv. nepísané pravidlá, zabil kludne aj policajta, chystal sa na istého prokurátora aj sudcu, no ale osudnou sa mu stala aj vražda nevinného čašníka – brata Alojza Kromku, ktorého zabil Holub len preto, že nevedel dostať Alojza, ktorého podozrieval z pokusu o vraždu svojej osoby zo dňa 22. 9. 1997 na benzínovej čerpacej stanici KVP v Košiciach. Po tejto vražde Jána Kromku, Alojzovho brata, sme museli urýchliť likvidáciu Róberta Holuba, nakoľko sa nechal počuť, že kým nedostane samotného Alojza, vyvraždí mu postupne celú rodinu vrátane rodičov – otca aj mamy.

Po dohode so šéfmi Sýkoriek – Lališom a Bališom som aj za cenu maximálneho osobného rizika ako aj toho, že budem prvý podozrivý z jeho likvidácie, zorganizoval Holubovu likvidáciu priamo na verejnom mieste v bare hotela Danube. Kromka sa mi rozplakal, že ak nezastavíme

č. 100/1996 (vražda R. Holuba a Š. Fabiana – obvinení R. Lališ, J. Roháč, M. Bihari, M. Černák, A. Kromka, A. Horváth, L. Badó a na samostatné konanie vylúčený J. Fejer).

Súčasne bol obvinený opakovane poučený o svojom práve v zmysle §34 ods. 1 a §121 Trestného poriadku odoprieť vypovedať.

Vyjadrenie obvineného:

K veci uvádzam, že tak, ako som to uviedol v predošlých výpovediach, tak dnes vypovedať budem, nakoľko boli odstránené mnou prezentované námietky, ktoré som uviedol v mojej minulej výpovedi, ktoré sa týkali procesného charakteru. Tiež žiadam, aby táto výpoveď bola braná ako súčasť mojej žiadosti, ktorú som podal prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. F. Poláka v súvislosti s ustanovením §232 ods. 1 Trestného poriadku. Čo sa týka skutku samotného, priznávam v plnom rozsahu tak, ako mi je kladený za vinu. A uvádzam nasledovné: Myslím, že to bolo niekedy začiatkom leta 1997, buď začiatkom mája, alebo koncom apríla, keď ma oslovil osobne Ondrej Žemba z Popradu, ktorý mi na našom spoločnom stretnutí predniesol požiadavku o od-

stránenie Róberta Holuba, pokiaľ si dobre pamätám, na tomto prvom stretnutí som bol s Ondrejom Žembom sám a bolo to v hoteli Lux v Banskej Bystrici. Na tomto stretnutí mi povedal, že má jedného priateľa z Prešova, ktorý má spoločné aktivity s Róbertom Holubom, ktoré sa mali týkať mäsokombinátu Prešov. Meno toho priateľa si pamätám, že bolo povedané, bolo to meno Ján Dopiriak alebo Dopirák, ktorý mal byť v tom čase aktívny pracovník SIS. On mi povedal na tom stretnutí, že Holub pre toho SIS-kára vykonával nejakú činnosť. Ak si dobre pamätám, tak to malo byť uloženie trhaviny do sídla KDH na nejaký míting, mal to uložiť na jeho požiadanie na nejaké WC. Potom ešte nejaké aktivity tam mal s Holubom, skratka mne to bolo prezentované tak, že vzhľadom k týmto službám, ktoré pre neho vykonával Holub, ho tento SIS-kár zobral do jeho aktivít v súvislosti s mäsokombinátom Prešov. (Pozn. v čase o 09:30 hod. sa k úkonu dostavil JUDr. Ladislav Kuruc na základe splnomocnenia Mgr. Igora Cibulu z 12. 03. 2015).

Z toho stretnutia si ešte pamätám, že Žemba povedal, že Holub zvyšuje nejaké nároky alebo požiadavky na toho SIS-kára a ten sa ho začína už obávať, a tak to mal byť dôvod Žembovej po-

žiadavky na odstránenie Holuba. Ja som mu na tomto stretnutí nepovedal nič konkrétne, po tom stretnutí som oboznámil s požiadavkou aj svojich partnerov, s ktorými som riadil v tom čase organizovanú skupinu v Banskej Bystrici, a to Kašana a Kána. Zvažovali sme možnosti, lebo tu by som chcel ešte uviesť, že Žemba mi na tom stretnutí povedal, že keby sa urobila tá likvidácia Holuba, tak že on vie vybaviť z toho „slušne na kávu“, teda nejaké podiely v mäsokombináte Prešov. V tom čase slušne na kávu pre nás znamenalo niekoľko miliónov Slovenských korún. Pri týchto rozhovoroch, ktoré sme viedli s Kaštanom a Kánom, bol raz aj Ivan Mello a Karol Szatmáry, ktorí v tom čase už pracovali pre našu organizovanú skupinu pôsobiacu v Banskej Bystrici a jej okolí. Stretnutia prebiehali väčšinou v našich firmách alebo podnikoch, ktoré sme vlastnili, alebo v hoteli Lux. Tých stretnutí, kým sme to riešili, ešte nebolo veľa, lebo sme zvažovali, čo s tým ideme urobiť ďalej. Karol Szatmáry pri tom jednom stretnutí povedal, že on s nami pôjde do toho hneď, lebo mal ešte nejaké aktivity s Holubom, kým pôsobil na východnom Slovensku. Ak si dobre pamätám, tak to malo byť niečo s autami, že kradli spolu autá a nezhodli sa s Holubom, takže

boli pohádaní a nenávideli sa. Nakoniec sme sa ja, Kašan a Kán dohodli, že pôjdeme do toho, že to urobíme. Potom bolo druhé stretnutie na takej chatke pri Hybe, je to taký motorestík po ľavej strane, ako sa ide z Bystrej na Hybe. Pred hlavnou križovatkou na Poprad. Tam došiel, teraz neviem, či som ho ja volal alebo sme sa nejako dohodli, Ondrej Žemba. Myslím, že tam bol pri tom aj Miloš Kašan, ale nie som si tým úplne istý, ale bol tam Alojz Kromka, ktorý sa už v tom čase pohyboval okolo našej skupiny, behal s našimi chalanmi. Kromku som tam zobral preto, lebo som vedel, že majú s Holubom nejaké nevyrovnané účty, kde sa Kromka pred Holubom istý čas aj schovával z obavy o svoj život. Schovával sa, myslím, že niekde na Hybe na nejakej chate. V tom čase viem, že sa schovával aj pred políciou. Na tom stretnutí som ja povedal Žembovi, že do toho pôjdeme, ten bol samozrejme rád a povedal, že za to bude dobre zaplatené a s ním, lebo on to sprostredkoval, ja som sa s Dopiriakom nikdy o tom osobne nebavil, akurát som vedel, že taký človek existuje. Konkrétna suma sa však nedohodla, ako jedna z alternatív boli spomínané akcie v tom mäsokombináte. My sme sa po tom stretnutí po nejakom čase vybrali do Košíc to urobiť,

tám, my sme potom boli na dovolenke na Kanárskych ostrovoch, myslím niekedy začiatkom novembra. Kolárik tam bol s manželkou, s deťmi. V tom čase už Kolárik prebral po Holubovi skupinu, ktorú viedol, a ďalšie aktivity. Na dovolenke bol ešte Horváth, Bado – Bata s priateľkami, Surový, Tibor Pápay. Tam sme tiež preberali niektoré veci, čo sa udiali, medzi sebou sme sa bavili. Viem, že po tej dovolenke, keď sme sa vrátili, tak sme kontaktovali Ondreja Žemba, teda ja som ho kontaktoval s tým, že jemu sa nepovedali tie podrobnosti a ani ten iný motív na odstránenie Holuba, len to, že je to vybavené, to som mu povedal ja, neviem, na ktorom z tých stretnutí, lebo tých stretnutí bolo viac. Neviem, či na tých stretnutiach bol aj Kán a Miloš Kaštan, avšak pamätám si na stretnutie v mäsokombináte v Prešove, kde sme išli túto situáciu riešiť, čo sa týka tej finančnej odmeny za likvidáciu Holuba, tak na tom stretnutí sme boli priamo v Prešove, určite ja, Kaštan, bol tam Kolárik, došiel tam Žemba s nejakým chalanom, ktorý mu robil šoféra na takom Jeepe Cherokee. Nie som si istý, či tam bol aj Bado, ale Horváth tam bol určite, neviem, či tam aj Kán nebol, ale to som si nie istý. Skrátka sme tam

prišli do toho mäsokombinátu, do takej kancelárie, ktorá bola priamo v areáli, sadli sme si a jednali sme ohľadne podielov tých majiteľov, čo tam boli, podielov, ktoré tam mal mať Holub ako tichý spoločník. Žemba predstavil Kolárika, že tam bude riešiť nejaké veci namiesto Holuba, bol tam aj nejaký starší pán.

Väčšinou tieto rozhovory viedli Žemba, Kolárik a Miloš Kaštan a ten starší pán, ktorého som videl prvýkrát, bol taký vyšší, prešedivý. Bavili sme sa o tom, že vstup Kolárika bude odmena a Kolárik bude vyplácať nás Bystričanov, nakoľko Kolárik prebral po Holubovi všetky aktivity, nakoľko už prakticky robil pre nás, pre Bystričanov. Konkrétne veci sa tam nedohodli. Akurát sme sa tam rozprávali, zoznamovali sa so situáciou v mäsokombináte. A sa upresnilo, kto bude chodiť jednať. Dohodlo sa ďalšie stretnutie, lenže nás potom krátko nato, potom, ako sme sa prihlásili, uväznili spolu s Kánom. Miloš sa stiahol a riadil tú našu skupinu z pozadia, nakoľko aj na neho bol vydaný zatykač. No a to ostalo na vyšetrení, na dohodnutí Kolárika so Žembom. Kolárika potom zavraždili v roku 1999 a ja, keď som bol prepustený 29. 11. 2002, následne po mne bol prepustený o dva

týždne Kán, som sa následne stretol s Ondrejom Žembom, ktorý mi ozrejmoval, ako to prebiehalo s tým, že mi povedal, že odtiaľ z toho mäsokombinátu sú nejaké mraziarne v Kežmarku. Tiež mi povedal po tom, ako som sa dožadoval odmeny, že nemá momentálne hotovosť. Že stavia nejaký hotel pri Červenom kláštore a tam dal všetky peniaze. Ale slúbil, že v krátkom čase to vyrovná, ale povedal, že zatiaľ kúpi jedno auto pre mňa, Mercedes S600 CL, ktoré kúpil, myslím, že na mraziarne, ktoré potom dal mne a ešte dal jednu Audinu S8 4x4, ktorá bola napísaná na Vagónku Poprad, to som si nie istý, ale asi tak. Popradské značky mala. A tú Audinu som zobral od Žembu a dal som ju Kánovi, lebo sme obidvaja vyšli a nemali sme auto, mali sme teda, ale staršie. On ponúkol takúto alternatívu zatiaľ, kým dá hotovosť. Ešte si pamätám v tejto súvislosti, Roháčovi sa dávalo, bol som ja s Milošom mu zaniest 500 000 Sk na benzínke, ako sa ide z Nitry na Bratislavu po pravej strane. To bolo po dohode s Kýblom, že dáme niečo aj Roháčovi. My sme vtedy boli práve v Nitre, riešili sme nejakú pohľadávku, kde bol vtedy aj Ferus zapletený, aj Pápayovci a bolo tam vyplatených dvanásť miliónov Sk a z tých peňa-

zí sme potom dali Roháčovi. Je možné vzhľadom na odstup času, je to už osemnásť rokov od skutku, že si na niektoré veci už presne nespomínam, hlavne na také detaily ako tie stretnutia a tak. Ale tie podstatné veci som uviedol tak, ako sa stali, nakoľko tie si pamätám veľmi dobre aj dnes. Budem sa snažiť pri otázkach vyšetrovateľa prípadne doplniť, keď sa rozepamätám na ďalšie skutočnosti z tohto skutku.

Pozn. Obvinený následne po skončení svojej spontánnej výpovede nakreslil nákres rozmiestnenia osôb v bare v hoteli Danube pred streľbou na Róberta Holuba, ktorý je prílohou tejto zápisnice o výsluchu obvineného.

Pozn. Vo výsluchu sa bude pokračovať v ďalšom termíne, o ktorom budú obhajcovia upovedomení, a to za účelom polozenia otázok obvinenému zo strany vyšetrovateľa ako aj obhajcov.

Po prečítaní zápisnice, ktorá bola obvineným nahlas diktovaná, obvinený vyhlasuje, že jej ob-

Doslov

Hoci to bude mnohým proti srsti, musím povedať, že nech bol Černák akokoľvek brutálny zločinec, je nespravodlivé, nepochopiteľné a odsúdeniahodné, že spravodlivosť nezastihla aj jeho kumpánov. Tí doteraz zostali nepotrestaní! Ak sa príčetný súdny človek zamyslí, tak mu musí byť nad slnko jasné, že jeho komplici vedeli, za akým účelom idú v noci do lesa s lopatami a zbraňami a nemohli si nahovárať, že idú na huby. Prečo to neohlásili polícii? Prečo sa roky tvárili, že sú hluchí a slepí? Ako je možné, že neboli obvinení alebo že im bolo stíhanie za takéto vážne skutky podmiennečne zastavené? Prečo viacerí usvedčovali jedného? Dokedy bude spravodlivosť na Slovensku poloslepá a trestať bude iba niektorých zločincov, nie všetkých?

Ingrid Timková

Rozhovor s advokátom JUDr. Františkom Polákom

Ako ste sa stali advokátom Mikuláša Černáka?

Ja som zastupoval iného obvineného a on v tej veci vystupoval ako svedok. Neskôr mi napísal, poslal mi plnú moc, a tak som za ním prišiel. Pôsobil na mňa úplne inak než osoba, ktorú poznám z médií. Absolútne vyrovnaný, rozvážny, so slušným a kultivovaným vystupovaním. Vôbec som z neho nemal pocit, že by bol psychicky rozhádzaný po toľkých rokoch, ktoré strávil vo väznici. Mimoriadne psychicky odolný, ale nie psychicky otupený. Bol veľmi bystrý a veľmi pozorný na každú vec, ktorú som povedal, na každý vnem. Za tú dobu, čo strávil za mrežami, už bol zvyknutý na prácu orgánov činných v trestnom konaní a hlavne už aj znalý toho celého systému. Preto z každého človeka vycíti neseriózne správanie, alebo to, že ho človek chce zavádzať.